

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی دستور موقت و تامین خواسته

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی حقوق ارزیابی کارآمدی قانون در نظام جمهوری اسلامی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

علیرضا نموی - دانشجویی کارشناسی ارشد: حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد میبد

خلاصه مقاله:

تامین خواسته و دستور موقت از ابزار مهم آیین دادرسی مدنی محسوب می شوند. این دو تاسیس حقوقی هر چند در مواردی اشتراک دارند، لیکن تفاوت های آشکاری نیز بین آن ها وجود دارد که در این پژوهش به آن پرداخته شده است. قرارتامین خواسته و دستور موقت تدابیر احتیاطی هستند که به منظور حفظ حقوق مدعی انجام می شوند و چون راجع به ماهیت دعوا نبوده، هر دو قرار محسوب می گردند. درخواست تامین خواسته و دستور موقت می تواند قبل از اقامه دعوا، ضمن تقدیم دادخواست و یا در جریان دادرسی مطرح شود و هزینه دادرسی نیز در هر دو نهاد معادل دعاوی غیر مالی است. خواهان دعاوی اصلی و خواهان دعاوی طاری می تواند طبق قوانین موجود در خواست تامین خواسته و دستور موقت نمایند. در قوانین موجود مربوط به داور، امکان صدور قرار تامین خواسته و دستور موقت توسط داور پیش بینی نشده، لذا صدور آن به وسیله داور مجاز نمی باشد؛ لیکن در قانون داور تجارت بین المللی داور می تواند دستور موقت صادر نماید. پس از اجرای قرار تامین خواسته و دستور موقت چنانچه خواهان محکوم به بی حقی شود و یا حقی برای وی به اثبات نرسد، امکان مطالبه خسارت از سوی خوانده وجود داشته و اثبات ورود خسارت به عهده او می باشد. تایید دستور موقت رئیس حوزه قضایی به نوعی جایگزین اجازه مخصوص برای صدور این قرار، در قانون سابق شده است. نوع تامین اخذ شده از خواهان دستور موقت به نظر دادگاه بستگی دارد که می تواند وجه نقد، اوراق بهادار و... باشد؛ لیکن تائینی که در قرار تامین خواسته از خواهان اخذ می شود وجه نقد است. مهلت اقامه دعاوی اصلی در قرار تامین خواسته و دستور موقت و همچنین مهلت مطالبه خسارت توسط خوانده متفاوت است و شیوه مطالبه خسارت نیز در قرار تامین خواسته توسط خوانده بدون رعایت تشریفات دادرسی است.

کلمات کلیدی:

تطبیقی، دستور موقت، قرار تامین خواسته

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798709>

